

'Em van dir que si no pagava, ens matarien, a mi i als meus fills'

Fàtima Dembo ha estat víctima de les xarxes de tràfic d'éssers humans

Un dia de l'any 2013, la Fàtima va arribar a l'aeroport del Prat, malalta. Tenia una infecció greu al ventre i als ulls. Era gairebé cega. La policia va descobrir que duia una targeta de residència italiana falsa i no sabia parlar italià. Els va explicar que venia del seu país, del Congo. La van detenir a l'aeroport durant deu dies. La volien deportar al Congo. Deia que no podia ser, perquè allà hi havia un home que la tenia amenaçada. Amb l'ajut de l'associació SICAR Cat va sol·licitar asil a l'estat espanyol i la van ingressar d'urgència a l'hospital. S'hi va passar un mes internada. Li van extirpar un tumor de l'estómac i li van guarir la infecció. SICAR Cat la va acollir i assessorar. Ella va denunciar a la policia que havia estat víctima d'una xarxa de tràfic d'éssers humans.

Heus ací la seva història:

«Em dic Fàtima Dembo. Tinc trenta-tres anys i sóc congoleesa. El meu pare es va morir quan jo tenia deu anys. La meva mare i les meves germanes se'n van anar. Van desaparèixer. No les he vistes mai més. Un conegut es va fer càrrec de mi. Jo hi confiava perquè era amic del meu pare. Se'm va endur a viure molt lluny d'on jo havia nascut. Amb la seva família, que era molt nombrosa. A tretze anys em va forçar a casar-me amb ell. Em tractava com si no fos una persona. Em maltractava, em pegava. Em feia treballar per a tota la família. Com una esclava. Vaig tenir tres fills.

Ell era taxista. Es va morir el 2012. Poc després, la seva família em va fer fora de casa. A mi i als meus tres nens. No sabia on anar. Per sobreviure, venia peix al mercat. Allà vaig fer una bona amiga. Ella també hi tenia una paradeta. Era una dona vella, de setanta anys. Em va ajudar. Em va tractar molt bé. Vivia en una caseta petita, però ens va convidar a viure amb ella. A mi i als meus tres nens.

«A tretze anys em va forçar a casar-me amb ell. Em tractava com si no fos una persona. Em maltractava, em pegava. Em feia treballar per a tota la família. Com una esclava. Vaig tenir tres fills.»

Un dia em vaig trobar un amic del meu difunt marit. Es va interessar per mi i els nens. 'Com et va?' 'Malament –li vaig dir jo–, no tinc diners per portar els nens a l'escola.' L'home em va dir que em volia ajudar, que ho feia pels nens, ja que jo no podia tirar endavant. Me'l vaig creure. Deia que tenia un amic a Turquia que em podria donar una bona feina. I així els meus fills podrien viure millor. Li vaig dir que no tenia diners per a anar-hi i ell es va oferir a pagar-me el viatge i fer-me els tràmits de passaport i visat. Ho vaig consultar amb la meva amiga i ens va semblar una bona oportunitat. Vam quedar que ella tindria cura dels meus tres nens mentre jo treballava i guanyava diners a l'estranger.

Un dia vaig agafar l'avió i vaig aterrar a Istanbul. No coneixia res ni ningú. Només tenia un telèfon. L'amic del meu marit m'havia dit que hi truqués en arribar a l'aeroport. Ho vaig fer i el número no funcionava. No sabia què fer. Estava perduda. Vaig sortir de l'aeroport per agafar un taxi. Un home se'm va acostar. Va venir cap a mi, directament. Era turc però parlava anglès. Em va preguntar què em passava, i es va oferir a ajudar-me. Em va dir que em podia donar feina i casa. Que no volia res més de mi, que no em faria cap mal, que no em preocupés perquè era un home casat. Jo no tenia alternativa i vaig acceptar.

Em va portar a casa seva. Era una casa gran. A baix hi havia el taller i dormíem al pis de dalt.

Érem unes vint noies. De dia treballàvem al taller. Fèiem calçat esportiu i sabatilles de dona. Cada dia. Dotze hores. Al cap de dos o tres dies, l'home em va dir que en aquell país hi havia molts homes que no tenien dona i pagaven per anar-se'n al llit amb una. Jo no ho volia. El turc em va dir que si no ho acceptava m'engegaria al carrer.

Ens amenaçava i ens maltractava físicament. A les nits, ens forçava a prostituir-nos. Treballàvem per ell dia i nit. No ens pagava res. Només ens donava menjar. M'hi vaig passar sis mesos, allà, tancada. No podia sortir. Un dia me'n vaig cansar. No podia més. Em trobava malament. Li vaig dir que aniria a la policia a denunciar-lo. Ell em va dir que no em creurien perquè jo era una dona africana i els policies abans creurien la paraula d'un home turc.

Finalment, un altre turc em va dir que m'ajudava a escapar-me, que tenia un contacte que em donaria feina a Espanya, que aquí es respecten els drets humans, que em podria defensar i ningú no em faria res. Vaig acceptar-ho. Em va comprar el bitllet d'avió, em va arreglar els papers, no sé com ho va fer. Un dia em va portar a l'aeroport i em va deixar a l'avió. Em va donar un número de telèfon on havia de trucar quan arribés. Res més. I així va ser com vaig aterrar a l'aeroport de Barcelona. La policia em va detenir perquè la targeta de residència italiana era falsa. A més, jo no sé parlar italià. Em preguntaven qui m'havia enviat, però jo no ho explicava tot, tenia por. L'home m'havia dit que si parlava d'ell em matarien. Jo només deia que venia del Congo, que allà havia deixat els meus fills. Potser algú m'havia de recollir a l'aeroport, però com que em van detenir, no em va veure i devia marxar. SICAR Cat em va ajudar, vaig passar un mes a l'hospital.

Quan vaig sortir, vaig telefonar als meus fills per saber com estaven. Un dia, el primer home, el del Congo, va anar a veure els nens, els va preguntar on era jo, va demanar el meu telèfon i em va trucar. Però no des del meu país, sinó des de Grècia. Em deia que li devia 35.000 euros i que els hi havia de pagar. Jo li vaig dir: 'Per què em tractes així? Em vas dir que m'ajudaves pels meus fills. Per què em tractes com una puta?' Ell deia que si no pagava, em matarien i matarien els meus fills. Li vaig dir que ho explicaria a la policia. Em va dir que li era igual.

«Ens amenaçava i ens maltractava físicament. A les nits, ens forçava a prostituir-nos. Treballàvem per ell dia i nit. No ens pagava res. Només ens donava menjar.»

Ho vaig explicar a SICAR Cat. I ho vaig denunciar tot a la policia. Vaig aconseguir despistar-los, canviant de telèfon. Mai més no n'he sabut res. També vaig aconseguir canviar els meus fills de poble. Ara sé que estan en un lloc segur. La meva amiga del mercat es va morir l'any passat. En canvi de la meva denúncia, em van donar un permís de treball d'un any. Per sort, ara tinc feina en una empresa d'empaquetatge. Cobro sis-cents euros. M'arriba just per a menjar i viure. Encara no en tinc prou per a portar els meus fills. Allò que més em preocupa ara és la vida dels meus fills. El meu país no és segur.»

Actualment, la Fàtima es troba en situació regular a l'estat espanyol, gràcies un permís de residència i treball provisional que preveu la llei d'estrangeria per a les víctimes de tràfic d'éssers humans. Resta en espera de rebre el permís definitiu. La seva petició de protecció internacional no fou admesa a tràmit, però va impugnar la decisió i ara és en fase de cassació, perquè l'Audiència espanyola també va denegar el recurs contenciós que es va fer.

Articles de la sèrie publicats fins ara:

[Europa, els paranys de la immigració](#)

['Si hagués tingut una pistola, ja no seria en aquest món'](#)

['L'estat espanyol vulnera la convenció de Ginebra'](#)

['A Barcelona la màfia no ens va alliberar fins que no vam pagar'](#)

['Les víctimes de tràfic d'éssers humans haurien de tenir el mateix tracte que les de terrorisme'](#)

['Em van dir que si no pagava, ens matarien, a mi i als meus fills'](#)

['Envien els deportats a un país on ja no tenen cap lligam, ni l'idioma'](#)